Bij het begin van de 140e jaargang

* * In het redactionele team, dat thans twee * jaar in de huidige samenstelling heeft gewerkt, zullen in de nabije toekomst enkele wijzigingen moeten worden aangebracht als gevolg van functieverandering van enkele redacteuren. Zodra een en ander zijn beslag heeft gekregen zal onze lezers daarvan mededeling worden gedaan.

Staande aan het begin van onze 140e jaargang lijkt het dienstig nog eens onze — een jaar geleden geuite — wens te herhalen om beschouwingen omtrent militaire personeelsaangelegenheden (beleid, behoeftebepaling, voorziening, planning, beheer, zorg, opleiding en vorming) te verwerven. Het is niet zo, dat in 1970 aan ons eerste verzoek in het geheel niet is voldaan. Vooral van de zijde van de Koninklijke Luchtmacht werden enkele waardevolle bijdragen in de personeelssfeer ontvangen. Niettemin zou de redactie op dit gebied graag wat meer goede publikaties het licht doen zien.

☆

Het starten van een 140e jaargang betekent voor een periodiek wel iets. En het is interessant om ter gelegenheid daarvan eens terug te grijpen naar De Militaire Spectator van „Zondag, den 29sten Januarij 1832, Eerste Jaargang, Nommer 1". Wij laten onze eerste hoofdredacteur aan het woord, schrijvende — zoals hij zegt — .. *na den tiendaagschen veldtogt in Amsterdam zijnde bij eenen zijner bloedverwanten*". Hier volgt een bloemlezing uit zijn presentatie.

De Spectator aan zijne lezers

De Spectator acht zich, bij zijne verschijning, verpligt, eenige woorden aan hen te rigten, die genegen schijnen met hem kennis te maken. Behalve dat de welvoegelijkheid zulks eischt, is het tevens noodzakelijk. Noodzakelijk, tot het doen kennen van den Spectator, zooals hij, gedurende den tijd van zijn aanwezen, onveranderlijk hoopt te verschijnen; en tot het wegnemen van alle verkeerde denkbeelden, welke anders misschien te zijnen aanzien gevormd zouden kunnen worden.

Het ontbrak aan eenen conductor, die de werking der vonk juist dáár brengen kon, waar zij, om doel te treffen, gevoeld moest worden.

De Spectator wenscht zijne waarnemingen en opmerkingen tot nut van het leger, en daardoor ten dienste des vaderlands te doen strekken.

Wat hem, bij zijne waarnemingen, belangrijk voorkomt, zal het onderwerp zijner schriftelijke beschouwingen zijn. Het kan niet missen of hij, die met oplettendheid beschouwt — en dit moet men van eenen Spectator onderstellen — ontmoet soms voorwerpen, welke hij niet schoon; handelingen, welke hij niet goed kan noemen.

Eenheid in verscheidenheid wenscht de Spectator zijnen lezeren duurzaam aan te bieden, in alle hem mogelijke vormen: waarnemingen, opmerkingen, wenken, beoordelingen, aanmerkingen, desnoods bescheidene afkeuring, goedkeuring en toejuiching. Van die vormen sluit hij echter één, vooraf, reeds uit: verzen; omdat . . . hij erkent zulks gereedelijk, hij-zelf ze niet vervaardigen kan. Veel zullen zijnen lezers daarbij niet verliezen.

Met dit weinige, zoo men vertrouwt, voor het beoogde doel, genoeg, zij den lezer heil gewenscht!

Hopende dat De Militaire Spectator ook in de toekomstige tijd van *zijn aanwezen* moge zijn *eenen conductor, die de werking der vonk dáár brengen kan, waar zij, om doel te treffen, gevoeld moet worden,* zij voor het jaar 1971 *den lezer heil gewenscht.*

